

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρετονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια). — Α. Γ. Κωνσταντινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἡ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (β' περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τῶν τιμῆς οὕσης ὁρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχεν ὑπηρεσίαν.

Ὁ ὑπὸντάς τὸν καθυσήχασεν.

— Ἰσως εἶναι ψευδὴς διὰδοσις, ὑπέλαβε, διότι δὲν πρέπει νὰ πιστεύη τις ὅ,τι λέγεται!

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἦτο ἐκτάκτου γενναιότητος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπωφελεῖ ἀποστολὴν, ἣν εἶχε νὰ ἐκπληρῶσιν θὰ διήρχετο διὰ μέσου σώματος Βαυαρῶν ἢ Σαξῶνων. Ἐσκέφθη πρὸς τοῦτο, ὅτι δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἰρηνικὸς χαρτοφύλαξ καὶ ἄνθρωπος τῆς γραφίδος· ὅτι δὲν συλλαμβάνουσι τοὺς ἀνθρώπους ἄνευ λόγου, καὶ ὅτι δὲν φανεύουσιν ὅταν οὗτοι ὦσιν ἀβλαβεῖς πολῖται, καὶ ἔτριψεν ἐκ νέου τὰς χεῖρας.

Ἡ τετάρτη Δεκεμβρίου 1870 ἦτο ἀξιόλογος δι' αὐτόν· θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ ὀρασιότερα ἡμέρα τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ὁ κύριος Δελαρόκ θὰ ὑπέβαλλε πρὸς ὑπογραφὴν τῷ πλουσιωτέρῳ αὐτοῦ πελάτῃ, ποᾶξιν, ἥτις θὰ τῷ ἀπέφερε μεγάλην ἀμοιβήν.

Ἡδύνατο νὰ περιφρονήσῃ τὴν πενίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ν' ἀγοράσῃ, ἐν εἰρήνῃ, μίαν ἔκτακτον.

— Ἀς σπεύσωμεν, φίλε μου, ἄς σπεύσωμεν, εἶπεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς γραφεύς. Ἀς φύγωμεν.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, ὅστις τὸν ἐξέλεξε διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν περίστασιν, ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ὑπομονὴν δὲν ἔχουσιν, ἄλλως τε δὲ αἱ παραγγελίαι αὐτοῦ ἦσαν ὀριζόμεναι, διαγεγραμμέναι σαφῶς, ἐπιτακτικαί, εὐκρινέσταται.

Συνήθως ὁ μαρκήσιος ἐπεφόρτιζε τὸν κύριον Δελαρόκ διὰ μόνας τὰς ὑποθέσεις τῶν εἰς Μορβὰν κτημάτων αὐτοῦ, διὰ τὴν

πώλησιν τοῦτέστι τῶν δασῶν του, τὰς ἀγορὰς μικρῶν κτημάτων καὶ τινὰς ἄλλας ἀσημάντους πράξεις. Ἀλλ' οἱ Παρίσιοι ἐπολιορκοῦντο.

Αἱ ταχυδρομικαὶ δὲ περιστρεφάδων δὲν ἐδέχοντο παραγγελίας πρὸς σύνταξιν γαμηλίων συμβολαίων.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί ὅθεν εἶχεν ἀποστείλει εἰς τὸν ἐν Σατώ-Σινὸν συμβολαιογράφον του, ἐπὶ τῇ περιπτώσει τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Σολάνζης Φαρζέας, τὰς διαταγὰς του ἐν λεπτομερείᾳ, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ, οὔτε τὴν σύνταξιν, ἣν ἐμελλε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς μελλονύμφου, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ζήσωσιν ἐντίμως, οὔτε τὴν ἐπιχορήγησιν τῇ μαρκησίᾳ, ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ, οὔτε τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ υἱοῦ τῆς Σολάνζης, ὅρου, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ συγκατάθεσις δὲν θὰ ἐδίδετο.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο τόσῳ σαφής, ὥστε ἀντίρρησις δὲν ἐπετρέπετο.

Χάρῃ εἰς τὰς τοιαύτας παραγγελίας τοῦ κύριου Ἀνσθέρτου Δελαρόκ εἶχε συντάξῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς πράξιν, ἐν ἣ οὐδεὶς ἐλησμονεῖτο καὶ ἐν ἣ ρηταὶ διατυπώσεις, δωρεαὶ, ὁμολογίαι τινές, ἦσαν συντόμως ἀνεπτυγμέναι, τοποθετημέναι, λεπτολογημέναι ἐν τάξει, ἐν μακροῖς σειρᾷ ἄρθρων, οὕτως ὥστε ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνο ὡς ἀριστοῦργημα εἰς τὸ εἶδος του.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῶν τύπων.

Διὰ τοὺς τύπους οὐδεὶς τῶν συναδέλφων του ἐν τῇ περιοχῇ, καὶ ἀπώτερον ἀκόμη, ἡδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι θὰ τὸν ἐμιμεῖτο.

Ἐὰν ἐμμένωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρός του, τοῦ ἐν γένει παιδαριώδους, τοῦτο πράττομεν, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου πρὸς τοὺς τύπους, προέκυψαν θλιβερά γεγονότα.

Μεγάλα συμβάδαντα ἔχουσιν ἐνίοτε ἀσημαντον ἀφορμὴν.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἦτο εὐχαριστημένος εἰς ἄκρον διὰ τὸ ἔργον του ἐκεῖνο.

Ἦτο καθ' ὅλα ἐν τάξει καὶ δικαίως ἐκαυχᾶτο διὰ τοῦτο.

Ὁ μᾶλλον πεφωτισμένος συμβολαιογράφος τῶν Παρισίων ἂν κατέβαλλε τὰ φῶτά του καὶ τὰ συνήνου μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων αὐτοῦ, δὲν ἤθελε κατορθώσει τι καλλίτερον.

Τὸ συμβόλαιον τοῦτο θὰ ἦτο ἐντελὲς ἀπόρροβλητον.

Δὲν ἔμενεν ἄλλο, ἢ νὰ μεταβῇ εἰς Σεβάν καὶ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ὥρισμένην ὥραν.

Ὁ μαρκήσιος τῷ εἶχεν ὀρίσει τὴν ἐνδεκάτην.

Καὶ ἦτο ἡ ὁγδόη.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐπέρανε τὸν στολισμὸν αὐτοῦ, ἔδωσε τὸν λευκὸν λαίμοδέτην του, περιεβλήθη ἐπενδύτην ἐπερραμμένον σισύρα ἐπὶ τοῦ ἑορτασίμου ἐνδύματός του, ἐφόρεσε τὰ χειρόκτιά του, καὶ ἔλαβεν ὑπὸ μάλῃς τὸ πολύτιμον χειρόγραφον, ὅπερ θὰ τῷ ἀπέφερε μεγάλη κέρδη.

Ὡς μόνον δὲ ὄπλον εἶχε τὴν μακρὰν ἐκ πτεροῦ χηνὸς γραφίδα του.

Ἡ ὄζειν ρίς του, τὰ μεγάλα ὦτά του, τὰ πρασινωπὰ ὄμματα του, τὸ εὐρύ του μέτωπον, τὸ γυμνὸν τριχὼν, διότι ὁ κύριος Δελαρόκ καὶ τοὶ νέος ἐφαλακροῦτο ὁλονέν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ στρογγύλον αὐτοῦ πρόσωπον καὶ αἱ ἐξέχουσαι κατὰ τὰ μῆλα παρειαί του, ἐμαρτύρουν τὴν αὐταρέσκειαν καὶ εὐχαρίστησιν αὐτοῦ.

Καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ τὴν ἀμοιβὴν του.

Συμβολαιογράφος ἐπαρχιῶν δὲν ἔχει τὴν τύχην νὰ συντάττῃ συχνάκις τοιαῦτα συμβόλαια, διότι οἱ παρισινοὶ τ' ἀπορροφῶσιν ὅλα.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐλησμόνει τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου, ὅστις τὴν προτεραίαν ἀντήχει εἰς λευγῶν τινῶν ἀπόστασιν πρὸς δυσμὰς, τοὺς προσκόπους τῶν Οὐλάνων καὶ τοὺς λευκοὺς θωρακοφόρους, οἵτινες ἐφθασαν μέχρι τῶν θυρῶν τῆς πόλεως, καὶ οὗς θ' ἀπῆντα ἴσως καθ' ὁδόν.

Ἡ ἀμαξία του ἔτρεχε διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Σατώ-Σινόν.

Εἰπόμεν πάραυτα ὅτι οὐδένα ἀπῆντησεν.

Τὸ ταξίδιον ἔληξεν ἄνευ συμβάντων.

Οὐδεὶς, οὐδὲ κἂν πλανόδιος διαβάτης, ἐφάνη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ ἵππος ἐκάλπασε κανονικῶς ἐπὶ τῶν ἀνωφερειῶν καὶ κατωφερειῶν, χωρὶς οὐδεὶς ὀπλίτης νὰ φανῇ ἢ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Τὴν δεκάτην καὶ τρία τέταρτα διέσχίζε τὴν πλατείαν τοῦ Σεβάν.

Τὰ πάντα ἐκεῖ εὐρίσκοντο ἐν τάξει.

Χωρικοὶ τινες, δύο ἐργάται καὶ Βικέντιος ὁ σανδαλοποιὸς συνδιελέγοντο πρὸ τῆς δημαρχίας, καὶ περιεκύκλωσαν τὸν συμβολαιογράφον ἐρωτῶντες αὐτὸν ἐὰν ἐγνώριζε τι πλεϊότερον ἐκείνων.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τί συμβαίνει, μεγίστη δὲ ἀβεβαιότης ἐπεκράτει περὶ τῶν κινήσεων τοῦ στρατοῦ· ἠγνόουν καὶ τὴν πορείαν καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς του.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὁ κύριος Δελαρόκ εὐρίσκετο πρὸ τῶν προφυλαίων τοῦ πύρ-

γου. Οὐδεὶς αὐτοῦ ἦτο ἀκριβέστερος.

Κατήλθε τῆς ἀμαξίας, ὁ δὲ Βροδὲν ὁ ἱπποκόμος τὸν ὑπεδέχθη.

Ὁ ἵππος αὐτοῦ διέγραψε μέγιστον κύκλον, ὅπως φθάσῃ εἰς τοὺς ἀπεράντους σταύλους τοῦ πύργου.

Ἦσαν κενοί.

Οὔτε ἀμαξηλάτης ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε ἵπποι εὐρίσκοντο ἐκεῖ· μόνον δὲ εἰς τὸ πλησιέστερον διαμέρισμα, πρὸ ἀφθόνου καὶ δροσεροῦ χόρτου οἱ ταχυδρομικοὶ ἵπποι, οἵτινες μετέφερον τὴν προτεραίαν τὸν μαρκήσιον, ἀνελάμβανον δυνάμεις, ὅπως μεταφέρωσιν αὐτὸν ἐκ νέου μετ' ὀλίγας ὥρας, οὐχὶ πλέον μόνον, ἀλλ' ἐν συνοδίᾳ τῆς θαυμασίας συντρόφου, ἣν ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἐφημέριος θὰ τῷ παρέδιδον δεσμευμένην διὰ δεσμῶν, οἵτινες θὰ ἦσαν ἀδιάρρηκτοι.

Ὁ ἱπποκόμος ἐχαιρέτισε τὸν συμβολαιογράφον, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μέγα πένθος ἐνέσκηψεν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ ἀριστοκρατικῇ κατοικίᾳ.

Τὰ παραπετάσματα ἦσαν καταβιβασμένα, οὐδεμία δὲ κίνησις ἀνθρώπων ἐφαίνετο ἐν τῷ κήπῳ, οὔτινος τὰ μεγάλα δένδρα, γυμνὰ φύλλων, ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἐπένθουν καὶ αὐτά.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ἦλθεν· ἡρώτησεν ὁ κύριος Δελαρόκ.

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε.

— Μὲ περιμένει;

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε καὶ πάλιν.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν;

Ἡ αὐτὴ ἀπάντησις.

— Εἶναι μόνος;

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε τετάρτην ἤδη φοράν.

Κηπουρὸς τις ἐκαθάριζε μελαγχολικῶς τὰς ἔμπροσθεν τοῦ παρεκκλησίου δένδροστοιχίας, οὔτινος αἱ θύραι ἦσαν ἡμιανοικταί.

— Ἐκεῖ θὰ τελεσθῇ ὁ γάμος; ἡρώτησεν ἐκ νέου ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Βροδὲν ὑψῶν τοὺς ὦμους· εἶναι λυπηρόν.

— Λυπηρόν, ἴσως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Δελαρόκ, ἀλλ' εἶναι ἡ ὥραιότερα πράξις ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε συνέταξα.

Τοῦτο τὸν ἐνδιέφερεν.

Ἐνδεκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ πύργου.

Εἰς τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἦγον ὁ κύριος Ἀνσθέριος-Παῦλος-Λουδοβίκος-Δελαρόκ, τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ τὸ πληρὲς χαρτίων ἔχων ὑπὸ μάλῃς, διήλθε τὰ προπύλαια.

Ἡ θύρα ἠνεῷχθη.

Εἰς τῶν φυλάκων ἐν στολῇ, χάριν τῆς τελετῆς, ἐχαιρέτισε τὸν συμβολαιογράφον ἐν σιωπῇ, ὡς ὁ Βροδὲν, διέσχισε, προηγούμενος αὐτοῦ, τὸν πρόδρομον, κεκοσμημένον δι' ἐσφαγμένων ἐλάφων, κεφαλῶν λύκων καὶ ὀδόντων ἀγριοχοίρου, ἠνοίξε τὰ δύο φύλλα θύρας λίαν ὑψηλῆς, ἐχούσης ἀέτωμα γεγλυμμένον καὶ ἀνήγειλεν:

— Ὁ κύριος Δελαρόκ.

Ἡ εὐρεῖα αἴθουσα τοῦ Σεβάν, παρίστα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδοξὸν ὄψιν.

Τέσσαρες καλλιεργηταὶ τοῦ κτήματος, προσκληθέντες ὅπως χρησιμεύωσιν ὡς μάρτυρες τῷ κυρίῳ αὐτῶν, ἐκάθηντο εἰς τὰ ἄκρα ἀνακλίντρου, οὔτινος οὐδὲ τὸ ἐπίστρομα κἂν εἶχεν ἀφαιρεθῇ.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιπλῶν ἦσαν κεκαλυμμένα.

Λεπτὸν ὕφασμα περιέβαλλε τὸ κάτοπτρον.

Ὁ Φαρζεὰς περιβεβλημένος τὸ τοῦ φύλακος ἔνδυμα, δυσηρεστημένος καὶ κατηφής, ἴστατο ὀρθίος παρὰ τῇ Καταλίνα, ἐνδεδυμένη ἄπλως, ὡς ἐνεδύετο κατὰ τὰς ἑορτάς, ὅτε μετέβαινεν εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη προθύμως καὶ προέβη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ψιθυρίζων χαμηλοφώνως:

— Ἐπὶ τέλους!

Καὶ παρουσισάζων πρὸς αὐτὸν τὴν μελλονύμφον:

— Ἡ δεσποινὶς Φαρζεὰς! τῷ εἶπεν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ συμβολαιογράφου ἐξέφρασε μεγίστην ἔκπληξιν.

Εἶχεν ἰδεῖ εἰκοσάκις τὴν Σολάνζην ὅτε ἦτο ἀκόμη παιδίον καὶ ὅμως ἐδυσκολεύετο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ· τόσῳ εἶχε μεταβληθῇ.

Ἡ νεόνυμφος ἦτο μελανὰ ἐνδεδυμένη.

Ἐφερὲν ἐσθήτα ἐκ μεταξὺς, χρώματος ἀμαυροῦ, τριχάπτοις κεκαλυμμένην, τῆς ὁποίας τὸ κάτω μέρος διέφευγε τῇ ἐνυδρίδι δι' ἧς περιεβάλλετο πέπλος ἐκάλυπτε τὴν κόμην της, πίπτων πέριξ τοῦ τραχήλου αὐτῆς.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης, ὡς καὶ ὁ συμβολαιογράφος, εἶχε φθάσει ἀκριβῶς τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Διὰ κινήματος πλήρους χάριτος ἀφῆρεσε τὸν πέπλον αὐτῆς, ἔρριψε τὸ ἐπανωφόριόν της ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔστη ὀρθία καὶ ἀσκεπὴς ἐνώπιον τῆς ἐστίας.

Τὸ ἐνδυμὰ της ἦτο μόλις ἀνοικτόν, ἐπιτρέπον νὰ διαφαινηθῇ τὸ θαυμάσιον αὐτῆς στήθος.

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ.

Ἡ ἐρυθρὰ μέταξ, δι' ἧς τὸ ἐπανωφόριον ἦτο ἐπερραμμένον, ἐφαίδρυνε μόνη διὰ τῶν ζωρῶν αὐτῆς χρωμάτων, ὑπὸ τὴν λάμψιν ἀκτίνος ἡλιακῆς, εἰσερχομένης διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παραθύρου, τὸ ραβδωτὸν ὕφασμα, δι' οὗ τὰ ἐπιπλα ἦσαν κεκαλυμμένα καὶ τὴν ἀτακτον καὶ μελαγχολικὴν ὄντως ἐκείνην ὄψιν τῆς αἰθούσης.

Αἱ ἀρχαῖαι εἰκόνες τῶν προγόνων του, στραταρχῶν, θωρακοφόρων, ἐπικλήρων, αὐστηρῶν ἐν ταῖς ἐκ δαμασκηνοῦ ὕφασματος ἐσθήταις αὐτῶν, μαρκησίων, παιπάλῃ πεπασμένων, ἀρχόντων, μὲ τὰ στενὰ ἐξ ἀνακρόκου ἐνδύματα αὐτῶν καὶ τὰ μακρὰ ἐσωκάρδια των, ἱεραρχῶν, μετὰ ἰοχρόων μακρῶν ἐσθῆτων, ἠτένιζον ἐκ τοῦ ὕψους, ἐν ᾧ ἐκρέμαντο, τὴν σκηνὴν ταύτην, οἷον εἰ κύπτουσαι μετὰ περιεργείας

πρὸς τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην χωρικήν, ἥτις εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκογενεῖα των καὶ παρ-
εἶχεν αὐτοῖς τὸ ἀγνωστοντέως θέαμα δυσ-
αναλόγου ἐνώσεως ἐνὸς Τανναί μετὰ μιᾶς
κόρης τοῦ λαοῦ.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐκάθησε πρὸ τραπέ-
ζης, κεκαλυμμένης διὰ οὐρανοχρόου βε-
λούδου καὶ τὰ ἄκρα ἐχούσης ἐκ κεχρυσω-
μένου ὀρειχάλκου, ἐφ' ἧς ἦσαν πάντα τὰ
ἀναγκαιοῦντα πρὸς γραφήν, ὡς συμβαίνει
ἐν τοῖς θεατροῖς. Ἦνοιξε βραδέως τὸ χαρ-
τοφυλάκιόν του, ἔθεσε τὴν μακρὰν γραφίδα
πρὸς τὰ δεξιὰ του, καὶ δι' ἐπισήμου τό-
νου, περιφέρων περὶ αὐτὸν βλέμμα εὐ-
χαριστήσεως, ἠρώτησεν:

— Εἰμεθα πάντες; ὁ κύριος μαρκή-
σιος δὲν περιμένει ἄλλον τινά;

Ὅπως ὁ φύλαξ καὶ ὁ Βροδέν, οὕτω καὶ
ὁ μαρκήσιος, προσέκλινεν, ἀλλὰ ψυχρότε-
ρον ἐκείνων.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἔλαβε διὰ τῆς ἀρι-
στερᾶς αὐτοῦ τὸ συμβόλαιον, τὸν καρπὸν
τῶν ἀγρυπνιῶν του, ἔβηξε δις ἡ τρίς,
ἀνῆγειρε τὰς χειρίδας τοῦ φορέματός του
καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων μεγαλοφώνως
καὶ εὐκρινῶς:

«Ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀνσέρτου-
Παύλου-Λουδοβίκου-Δελαρόκ, διαμένοντος ἐν Σατὼν-
Σινὸν ἐνεφανίσθησαν, ἀφ' ἐνὸς μὲν...»

Μόλις εἶχεν ἀναγνώσει τὸ μέρος ἐκεῖνο
καὶ ὁ μαρκήσιος ἤρξατο ζωηρῶς ἀνυπομο-
νῶν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Δελαρόκ, εἶ-
πεν. Ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀπαραίτητος;

— Βεβαίως, κύριε μαρκήσιε.

— Εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις, ἀλλὰ σή-
μερον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπογράψωμεν
χωρὶς αὐτὴν τὴν...

Ἦθελε νὰ εἴπῃ: «φλυαρίαν», ἀλλ' εὐ-
τυχῶς διεκόπη ἐγκαίρως.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐπρόφερεν ἐκεῖνος τὴν λέ-
ξιν, ὁ συμβολαιογράφος ἐντούτοις τὴν
ἐμάντευσεν.

Φλυαρία! ἡ προσβλητικὴ ἐκείνη λέ-
ξις τὸν ἐτάραξε προφανῶς.

— Ἀλλὰ... ἀντεῖπεν ἐκεῖνος δάκνων
τὰ χεῖλη.

— Ἐννοῶ πολὺ καλὰ. Εἶναι οἱ τύποι,
ἀλλ' αἱ περιστάσεις ἐπέγουν.

— Ἐντούτοις ὁ νόμος...

— Αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺ τιμοί.

— Εἶναι σπουδαῖον, οὐσιῶδες, ἀναπό-
φευκτον καὶ ὑποχρεωτικόν, ὥστε οἱ συμ-
βαλλόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες νὰ ἔχωσι
γνώσιν τῆς πράξεως, ἣν θὰ υπογράψωσιν.

Ἡ ταραχὴ τοῦ μαρκησίου μετεβλήθη
εἰς ὀργήν.

Ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ τὸ
παρετήρησεν.

— Ἐνδεκα καὶ ἡμισυ, εἶπε· ποτὲ δὲν
θὰ τελειώσωμεν.

— Θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας,
κύριε μαρκήσιε, ὅτι ὑμεῖς αὐτὸς προσ-
διωρίσατε τὴν ὥραν, καὶ συνειθίζω νὰ ἡ-
μαι ἀκριβέστατος.

— Ἐχετε δι' ὅλα πρόχειρον τὴν ἀπάν-
τησιν; ἔστω λοιπόν, εἶχον ἄδικον.

Ἡ Σολάνζη ἀπηύθυνε βλέμμα ἱκετευ-

τικόν πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί, ὅστις
εἶχεν ἐγερθῆ.

— Ἄς υποκύψωμεν λοιπόν, εἶπεν· ἔξα-
κολουθήσατε.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἀνέμενε τὴν διατα-
γὴν ταύτην.

Ἀνέσυρε καὶ πάλιν τὰς χειρίδας του
καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἔδραν
του καὶ καλύψας διὰ τῶν νευρικῶς κι-
νουμένων χειρῶν του τοὺς ὀφθαλμούς, κα-
τέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Σολάν-
ζην, ὅπως ἀντλήσῃ ὑπομονήν, στέλλων
ἐνδομύχως τὸν τυπικὸν ἐκεῖνον συμβο-
λαιογράφον εἰς τὸν διάβολον.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ φύλακος ἦτο θελκτι-
κωτάτη.

Ἡ συγκίνησις ἡ πιέζουσα τὴν καρδίαν
τῆς ἐπορφύρου τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐδι-
πλκασίαιε τὴν καλλονήν της.

Ὁ κύριος Δελαρόκ οὐτε συλλαβὴν πα-
ρέλειπεν ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ· δὲν ἐχάρισεν
εἰς τὸν εὐγενῆ πελάτην του οὐδένα τῶν
τίμων του καὶ οὐδεμίαν περίοδον ἀφῆκεν.

Ἀποσιωπώμεν τ' ἀτελεύτητα ἄρθρα,
ἅτινα ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως.

Ἐν ἐκ τῶν πρώτων ἄρθρων εἶχεν ὡς
ἐξῆς:

«Ἐνεκ τῶν συναπομένου γάμου, ὁ μαρκήσιος
Ὀλιβιέρος δὲ Τανναί ἀναγνωρίζει ὡς υἱόν του τὸ
παιδίον, τὸ γεννηθὲν εἰς Κορμέλι τὴν 16 Φεβρουα-
ρίου 1868 καὶ ἐγγεγραμμένον εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βι-
βλία τοῦ δήμου ἐκείνου ὑπὸ τὸ ὀνοματεπώνυμον Ὀλι-
βιέρος Φαρζεάς. Ἐπομένως, τὸ ρηθὲν παιδίον θέλει
ἀπολαμβάνει τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων νομί-
μου υἱοῦ καὶ θέλει φέρει τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τί-
τλους τοῦ πατρὸς του».

Μειδίμα ὑπεροφίας ἐφάνη ἐπὶ τῶν χει-
λέων τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

Ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ της.

Συγχρόνως ἡ καρδία της ἐμαλάχθη.

Διὰ πρώτην ἴσως φοράν, ἔριπεν ἐπὶ
τοῦ μαρκησίου ἡδύτερον βλέμμα· ἠνύνησε,
μεταξὺ τῶν προγόνων ἐκείνου εὐρεθείσα,
τῶν τόσῳ τῶν ἰδικῶν της διαφερόντων,
καὶ οἵτινες καθίσταντο πρόγονοι τοῦ τέ-
κνου της, ἐν τῇ μεγαλοπρεπῇ ἐκείνῃ αἰ-
θοῦσῃ, τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐνέ-
πνευσεν εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἀνύψου
μέχρις αὐτοῦ.

Συνεκινήθη ὡς ἐκ τούτου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπλήσθησαν δα-
κρύων εὐγνωμοσύνης.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ὀλιβιέρος ἡδυνήθη νὰ
υποθέσῃ ὅτι ἐκάμφθη ἐπὶ τέλους καὶ ὅτι
παρεδίδετο εἰς αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐλησμόνησε
τὰ πάντα· δὲν ἤκουε πλέον τὴν μονότο-
νον φωνὴν τοῦ συμβολαιογράφου, ἀκατα-
πονήτως ἐξελίσσοντος τὰς παραγράφους
τοῦ συμβολαίου του, ὡς εἰ διήρχετο τὰς
ἀτραποὺς θελξικαρδίου κήπου.

Ὁ μαρκήσιος ἐβυθίζετο ἐν τῷ ἀποθαν-
μασμῷ τοῦ ἀξιολατρεύτου πλάσματος, ὅ-
περ μετ' ὀλίγον θὰ τῷ ἀνῆκεν.

Καὶ ὁ καιρὸς ἔφρευγε, χωρὶς νὰ προσέχῃ
εἰς αὐτόν.

Οἱ τέσσαρες καλλιεργῆται ἤκουον ἀ-
πλήστως.

Οἱ ἀριθμοί, οὓς ὁ συμβολαιογράφος ἀ-
πήγγελεν ἐπιχαρίτως, τοῖς ἐφαίνοντο φαν-
τασιώδεις.

«Ἄρθρον 20.— Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συ-
ζύγου αὐτῆς, ἡ μέλλουσα σύζυγος ἐπιζῶσα θὰ ἀπο-
λαμβάνῃ εἰσόδημα καθαρὸν διακοσίων χιλιάδων
φράγκων, εἰς βάρος τῆς περιουσίας τοῦ μελλονύμφου.

Ἄρθρον 26.— Ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Τανναί πα-
ραχωρεῖ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Φαρζεάς, πατέρα καὶ
μητέρα τῆς μελλονύμφου, ἐτήσιαν σύνταξιν εἴκοσι χι-
λιάδων φράγκων ἰσοθίως, πληρονομένην κατὰ τριμη-
νίαν ὅπου δῆποτε ἀποφασίσουν νὰ κατοικήσωσιν.»

Ὁ Φαρζεάς ἐγόγγυσεν ὑποκώφως.

Ἡθέλησε ν' ἀντεῖπῃ, ἀλλ' ἡ Καταλίνα,
ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχί-
ονός του, καὶ τὸν ἐκράτησε.

Βλέμμα δὲ τῆς Σολάνζης τὸν ἔπεισεν
ἐντελῶς.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους,
μετὰ μακροὺς ἐλιγμούς, εἰς τὸ συμπέ-
ρασμα:

«Συνταχθέν καὶ ὑπογραφὴν τὴν τετάρτην Δεκεμ-
βρίου, τοῦ χιλιστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἑβδομηκοντοῦ ἔ-
τους εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεδάν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ
τῶν...» εἶποντο τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῶν
μαρτύρων.

Μεθ' ὃ ὁ συμβολαιογράφος προσέφερε
τὴν γραφίδα εὐγενῶς εἰς τὴν νεόνυμφον,
κινῶν τοὺς νεφρούς, καὶ τοὺς βραχίονας
αὐτοῦ ἐπιχαρίτως.

Ἡ Σολάνζη τρέμουσα ἔθεσε τὴν ὑπο-
γραφὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς, καὶ
ἐμονογράφησε τὰ παρὰ τοῦ κυρίου Δελα-
ρόκ ὑποδειχθέντα μέρη. Ὁ κύριος Δελα-
ρόκ ἠσθάνετο ὑπερτάτην εὐχαρίστησιν ἀ-
κολουθῶν τὰς κινήσεις τῶν ὠραίων ἐ-
κείνων δακτύλων.

Ἐπειτα μετεβίβασε τὴν γραφίδα εἰς
τὸν κύριον μαρκήσιον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε θλίβων τὴν προσ-
φέρουσαν αὐτὴν χεῖρα, ἔκυψεν ὑπὲρ τὴν
τραπέζαν καὶ ἐχάραξε ταχέως καὶ στε-
ρεῶς πιέζων τὴν γραφίδα, τὸ ὄνομά του.
Ἐμονογράφησε τὰς παραπομπάς, καὶ ἀ-
φῆκε τὸν συμβολαιογράφον νὰ περατώσῃ
τὴν ὑπογραφὴν μετὰ τῶν Φαρζεάς καὶ
τῶν μαρτύρων.

Σύρων δὲ κατόπιν τὴν Σολάνζην πλη-
σίον παραθύρου, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς συγ-
κεκινημένης:

— Μετὰ μίαν ὥραν, Σολάνζη, θὰ μοὶ
ἀνῆκῃς. Θὰ λυπηθῇς διὰ τοῦτο;

— Ἡ γενναϊότης σου ὑπῆρξεν ἀρκουν-
τως μεγάλη, ἀπῆντησεν ἐκείνη, ὥστε
νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω.

Καὶ πράγματι, οὐδ' αὐτὴ εἴξευρε πλέον
τί ἐσκέπτετο ἢ τί ἐπόθει.

Ἡ πραγματοποιήσις τῶν χιμαῖρῶν καὶ
ὀνείρων της, τὴν ἐτάρασεν.

Ἡ θυσία τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζό-
νος ἐκείνου ἀνδρὸς τὴν ἔριπεν εἰς εἶδος
παρалоγισμοῦ, διότι πρὸς χάριν της ἐξε-
τίθετο εἰς τοὺς σαρκασμούς καὶ τὰς προ-
λήψεις τῆς κοινωνίας.

Ἐὰν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀρπάσῃ τὴν ἰ-
δίαν ἐκείνην στιγμὴν, θὰ ἐθριάμβευε
κατὰ τοῦ μίσους της, ἡ μᾶλλον κατὰ
τῆς ἀντιπαθείας καὶ τῶν ἀναμνήσεων

της, διότι τὸ μῖσος αὐτῆς ἐτάκκη ὡς κηρὸς παρὰ τὴν φλόγα ἐστίας τεθειμένος.

Ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος μὲ τὰς βραδύτητάς του κατῴρθωσεν, ὥστε ὁ πελάτης αὐτοῦ ν' ἀπωλέσῃ πολὺ τιμὸν ὥρην.

Πόσαι μάχαι δὲν διενκυβεύθησαν δι' ἀπώλειαν βραχυτέρου χρόνου!

Ἀμαξά τις, ἐστάθμευε πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου.

— Ἐμπρός, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ὁρμῶν πρὸς τὸ ὄχημα, ἃς σπεύσωμεν.

Δύο ὥραι ἐσήμαινον, ὅτε ἀφίχθησαν πρὸ τῆς Δημαρχίας τοῦ Σεβάν.

Ὁ γέρων Τρεμόρ ἀνέμενε τὸν κύριον δὲ Τανναί.

Πρὸ αὐτῆς οἱ χωρικοὶ ἐξήταζον μετὰ περιεργείας τὴν συνοδίαν.

Οὐδὲν ἐφάνετο προδίδον, ὅτι αἱ ἀπειλαὶ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Γκέμπεν θὰ ἐπραγματοποιούντο.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος κατῆλθε τῆς ἀμάξης πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἰκοδομήματος, παρεμφερούς πρὸς πρεσβυτέριον χωρίου, ὅπερ ἐχρησίμευε συγχρόνως ὡς Δημαρχεῖον, ὡς σχολὴ καὶ ὡς κατοικία τοῦ δημάρχου, δύο περίεργοι κεφαλαὶ ἐφάνησαν εἰς τὰ παράθυρα τοῦ Πριερέ.

Ἦσαν κεφαλαὶ γυναικῶν.

Ἡ μία, ἀνθηρὰ καὶ δροσερά, ἦτο ἡ τῆς μνηστῆς τοῦ Βοισέ, τῆς Ρόζας, τῆς πρώην θαλαμηπόλου τῆς ἀποθανούσης, τῆς φίλης τῆς ἡτέρας — ξηρὰ καὶ ἐρυτιδωμένη, ὡς μῆλον μετὰ τὴν ἀρόδον τοῦ χειμῶνος, ἐν τοῖς ἀχύροι φυλαττόμενον — ἦτο ἡ τῆς ὑπηρετρίας τῶν Τρεμόρ.

Οὐδὲν πρόσωπον ἀνδρὸς ἐφάνη. Οὔτε ὁ μπάμπας - Σαδουίνος οὔτε οἱ τέσσαρες λατόμοι, οὔτε ὁ Ἰωάννης ἢ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἦσαν ἐκεῖ.

Ἄλλ' οὔτε οἱ βουκόλοι, οὔτε οἱ ποιμένες ἢ ἄλλος τις τῶν ὑπηρετῶν τῶν Τρεμόρ ἐφάνοντο.

Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι οὔτε κτήνη δὲν θὰ εὕρισκέ τις ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἦτο σχεδὸν κενή.

Μόνος ὁ δῆμαρχος ἔμενε ἀναμένων τὸν ἐχθρόν, μὲ πόδα στερεὺν καὶ συνείδησιν ἤρεμον.

Τὸ ἠθέλησεν· οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν πείσῃ, ὅπως φύγῃ.

Εἶχεν εἶπει εἰς τοὺς υἱοὺς του :

— Μείνετε ἡσυχοὶ· τί θὰ ζητήσωσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπὸ ἀγαθὸν καὶ ἀπλοῦν γέροντα ὡς ἐμέ ;

Μόνον δὲ ἐν μέσῳ τοῦ μικροῦ ὁμίλου, τοῦ διαρκῶς μένοντος πρὸ τῆς δημαρχίας, καὶ ἐλκυομένου ἐκεῖ ὑπὸ τῶν δύο σπουδαίων συμβεβηκότων, τῶν διαταραξάντων τὸ χωρίον ὀλόκληρον· τὸν γάμον δηλονότι τοῦ μαρκησίου, τοῦ κυρίου αὐτῶν, καὶ τῆς προσγγίσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ δύο παραδόξους φυσιογνωμίας, δύο πρόσωπα πρωτότυπα. Ὁμοιάζον πρὸς τοὺς ποιμένους ἐκείνους τοῦ Μάν, οὓς συναντᾷ τις διερχόμενος τὴν ὁδόν, ὅπισθεν ποίμνης προβάτων βρωμερῶν ὡς τοὺς ποιμένους αὐτῶν καὶ ἀκο-

λουθουμένους ὑπὸ πειναλέου καὶ κατίσχνου κυνός.

Βλέπων τις αὐτοὺς, ἀνεπόλει ἐν τῇ μνήμῃ του τὰς καταρεούσας ἐκείνας καλύβας, μετὰ τοῦ κήπου των, ἃς θὰ ἐνόμιζέ τις λησμονηθείσας εἰς τὴν πεδιάδα μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς κατοικούντων ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ἄθριξ, ὡς εἰ ἦτο πλασμένος ἐξ ὀπτῆς πλίνθου, ἥς εἶχε καὶ τὸ χρῶμα, ὁ δὲ ἕτερος χυνώδης, τριχωτὸς καὶ τραχύδερος ὡς ὄνος τῆς Πικταβίας.

Μόλις διέκρινέ τις ὑπὸ τὸ δάσος τῶν ἀνωμάλων ὀφρύων του, τὴν λάμψιν τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν εἰς ἄκρον ζωηρῶν καὶ λαμπόντων ἐκ νοημοσύνης καὶ πονηρίας.

Ἀμφότεροι, ὑπὸ τὴν φαινομένην ἀγροικίαν καὶ ἀπλότητα τῶν ἀξέστων χωρικῶν, κατεῖχον τὴν ὀξεῖαν ὀσφρησιν τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν.

Ὁ ἄθριξ ἦτο ὁ Λαβριζέ, ὁ κυναγωγὸς τῶν Σουβράι.

Ὁ τριχωτὸς, ὁ βουκόλος τῶν Τρεμόρ. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ὡς φύλακες ὅπως εἰδοποιήσωσι τοὺς κυρίους των περὶ τῶν διατρεχόντων.

Ὅπως δ' ὥσι προθυμότεροι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, δύο ἵπποι, καταλλήλως ἐπισεσαγμένοι, ὑπῆρχον δεδεμένοι πεντακόσια βήματα μακρὰν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δρυμοῦ.

Ἐφίππια οἱ δύο Μορβανδοὶ δὲν ἐχρειάζοντο· θὰ ἔβαινον καλπάζοντες δέκα λεύγας, ἐπιβαίνοντες τῶν γυμνῶν πλευρῶν ἡμιόνου.

Τὰ ἐνδύματά των δὲν θὰ ἐτάραττον τὸν ἐχθρόν, ἐὰν παρετηροῦντο.

Λωποδύτης, ἐπαίτης, ζητῶν τεμάχιον ἄρτου καὶ ρακένδυτος δὲν θὰ ἐκάλυπτε πενιχρότερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τὸν κυναγωγόν.

Ὁ βουκόλος δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς ἐνδύματα, ὅπως ἀναλάβῃ ὕψος παραδοξότερον τοῦ ἰδιοῦ του ἐν πραγματικότητι. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκαθάρισε πρὸ μικροῦ σταύλους τόσῳ ἀκαθάρτους ὅσον οἱ τοῦ Αὐγίου.

Οὕτως ἐνδεδυμένος, θὰ ἐπέσυρε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τῶν μάλλον δυσπίστων, τὴν πεποιθήσιν δηλονότι, ἣν ἔχει τις πρὸς ἐκείνους, οἵτινες εἶναι πρόθυμοι εἰς πάντα, ἀρκεῖ νὰ δύνανται νὰ κερδίσωσι τέσσαράκοντα σόλδια.

— Λέγε μου λοιπόν, Μπιδέ, εἶπεν ὁ Λαβριζέ, πῶς σοῦ φαίνεται ἐσένα αὐτὸς ὁ γάμος ;

— Σὰν κακορρίζικος !

— Εἶχε τύχη αὐτὴ ἡ Σολάνζη μ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ της. Χμ !

— Ἀφοῦ ὁ μαρκήσιος εἶναι ὁ πατέρας του !

— Ἐ, τί κάνει· αὐτὴ νὰ τη τόρα μαρκησία. Τὸ παιδί δὲν θάναί ἄσχημα ὅταν μεγαλώσῃ. Τί παρᾶξενά ποῦ βλέπει κανεὶς εἰς τὸν κόσμον !

— Ποιὸς θὰ 'λεγε τέτοια πράγματα, τόρα καὶ δύο χρόνια.

— Μὰ τὸ Θεό, κανεὶς δὲν θὰ τό 'λεγε.

— Εἶδα τὸ Ρωμαῖό μας, ἕνα ἄξιο παλληκάρι, καὶ ποῦ τῆς ἔστεκε καλλίτερα ἀπὸ τὸ μαρκήσιο, νὰ τὴν ζητήσῃ ἕνα βράδυ ποῦ ἔτρωγαν ἐκεῖ ἐστὶ σπιτί μας. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἠθέλησε· εἶχε ἀγκάθι ἐστὴν καρδιά. Ἐγὼ τὸ 'κατάλαβα καὶ δὲν συλλογιζότανε ποῦ θὰ ἦταν τόσῳ εὐτυχισμένη ἐστὶ Πριερέ.

— Θὰ τοῦ στοιχίζῃ τοῦ γερο-Τρεμόρ νὰ τὴν 'παντρέψῃ· ἐκείνη ποῦ θὰ ἦταν σήμερα νύφη του ;

— Τί καλὸς ἄνθρωπος ! αὐτὸς ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν πάρεδρο τὸν Μπρεζὸ γιὰ νὰ μὴ πικράνῃ τὸ παιδί του. Ἀλλὰ ὁ Ρωμαῖος τοῦ εἶπε : « πατέρα, μὴ τοῦ ἀρνήσῃς τίποτε τοῦ κυριοῦ· ἐπῆρε ἐκείνον ποῦ τῆς ἄρεσε ! »

— Κεὶ σοῦ φαίνεται αὐτὸ φυσικὸ ἐσένα, Ριδόλτ ;

— Ὅχι καὶ τόσῳ· ἀλλὰ καὶ δὲν 'μπορεῖ πάλι νὰ εἰπῇ κανεὶς πῶς δὲν εἶναι. Νὰ οἱ δημαρχικοὶ, ὁ δῆμαρχος, τ' ἀμάξι· τοὺς εἶδες ποῦ 'μπήκαν ; καὶ ὁ Φαρζεᾶς μὲ τὴν γυναῖκά του εἶναι ἐκεῖ· ὁ παπᾶς εὐγῆκε ἀπὸ τὸ πρεσβυτέριο, γιὰ νὰ πάῃ ἐπὶ τὸν πύργο. Μὰ σὲ μὲν ὥρα θὰ τὰ ψάλλῃ ὅλα. Δὲν 'μπορεῖ κανεὶς... διότι ὁ παπᾶς καὶ ἡ δῆμαρχος ἐπέρασαν.

— Οἱ Φαρζεᾶς βλέπουν καλὸ ὄνειρο.

— Κεὶ δὲν φαίνονται τόσῳ εὐχαριστημένοι.

— Θὰ τὴν κρύβουνε, μοῦ φαίνεται, τὴν χαρὰ τους.

— Θὰ μοῦ φαινότανε παρᾶξενά· εἶναι φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀληθινοὶ φίλοι ! καὶ θὰ 'βανα τὸ χέρι μου ἐπὶ τὴν φωτιᾶ, ἂν αὐτοὶ εἶναι ἀπατεῶνες, σὲ ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς ;

Ὁ Λαβριζέ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

— Τίποτε δὲν 'ξέρει κανεὶς, εἶπε· γίνονται ἐκεῖ πράγματα ποῦ δὲν τὰ καταλαβαίνει κανεὶς.

— Αἶ, ὁποῖος ζήσῃ θὰ ἰδῇ.

« Ὅ, τι ἀπὸ τοῦδε θὰ ἔβλεπον ἐὰν εἰσῆρχοντο ἐν τῷ δημαρχεῖῳ ἦτο τελετὴ ἀπλουστάτη καὶ θὰ ἦτο καὶ βραχυτάτη, ἂν δυστυχῶς ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος συμβολαιογράφος δὲν ἐκράτει, ὅπως ἐπιδείξῃ τὸν ζῆλόν του, μέχρι τέλους τὸν πελάτην του, ἵνα ἰδῇ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν νομίμων τύπων.

Ὁ γέρων Τρεμόρ, φέρων ἀνέτως τὴν εὐρεῖαν ρεδιγκόταν του, ἥτις θὰ ἐχρονολογεῖτο πρὸ τριακονταετίας τοῦλάχιστον, ἐκ χονδροῦ καστανοχρόου ἐριούχου, τὴν κοιλίαν ἔχων περιεζωσμένην διὰ τῆς ἐπισήμου ταινίας, τεταραγμένος καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ πρὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν τοσάκις ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, παιδίον ἔτι, καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου του, τὸ ἄνθος τοῦ Πριερέ, ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου αὐτοῦ, ἀλλ' ἥτις ἐν τέλει κατέστη τὸ πένθος καὶ ἡ ἀπελπισία του, ὁ γέρων Τρεμόρ ἔθεσε, διὰ τρεμοῦσης φωνῆς, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑποθεθῇ καὶ ὡς ἐκ τοῦ γήρατος τοιαύτη, τὴν ὑπὸ τοῦ τελομένου μυστηρίου ἐπιβεβλημένην ἐρώτησιν :

— Σολάνζη Φαρζεάς, δέχεσαι νόμιμόν σου σύζυγον, τὸν κύριον Ὀλιβιέρων μαρκήσιον δὲ Τανναί-Κουλάνζ, ἐδῶ παρόντα; Καὶ ἐκεῖνη ἀπήντησε διὰ τρεμούσης μᾶλλον τοῦ γέροντος φωνῆς:

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπανελάβε τὸ αὐτό, ἀλλὰ διὰ τῆς σταθερᾶς καὶ ἐπιτακτικῆς φωνῆς του.

Εἶχον ἐνωθῇ διὰ βίου.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ υπογράψωσι τὴν πράξιν, ἣν εἶχεν ἤδη ἐτοιμὴν ὁ τοποτηρητής.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ ἀπαίσιος Δελαρόκ παρενέβη.

Ἀνέγνωσε καὶ ἐπανεγνώσεν, ἐξήγησε, διεφιλονεῖκησε, μετέβαλε τοὺς τύπους, καὶ ἀνεστάτωσε τὴν πράξιν καθ' ὁλοκληρίαν.

Καὶ θὰ ἦτο κάλλιστον ἴσως τοῦτο.

Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἔφευγε διὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Καὶ μάλιστα τόσον ταχέως παρήρχεται, ὥστε τὸ χρονόμετρον τῆς Δημαρχίας, ἐκατοντάκις ὑπ' αὐτοῦ ἐρωτηθέν, ἐδείκνυε τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν οἱ νεόνυμφοι διὰ παντὸς ἡνωμένοι πλέον, ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐξῆλθον τῆς Δημαρχίας ὅπως ἐπιβῶσι τοῦ ὁχήματος αὐτῶν.

Ὁ ἡνίοχος ἤρπασε τὰ ἡνία τῶν ζωηρῶν αὐτοῦ ἵππων, οἵτινες ἀνέσκαπτον μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἔδαφος καὶ διῆλθε ταχέως τὴν ἄγρουν εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

Οὐδεὶς τὸν ἠμυπόδισεν.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Σεβάν ἦτο ζωηρότατος.

Μετά τινα μόνον λεπτὰ ἐπέρανε τὴν βραχείαν νυμφικὴν εὐχὴν, ἣν ὁ μαρκήσιος ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ.

Τὴν τετάρτην μ. μ. ἡ πράξις, εἰς ἣν ὁ κύριος Δελαρόκ εὐτυχῶς οὐδεμίαν εἶχε νὰ προσθέσῃ παρατήρησιν, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν νυμφίων καὶ τῶν μαρτύρων καὶ ὁ κύριος δὲ Τανναί ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου, ἀφίνων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἡ Σολάνζη ἦτο ἰδική του· τῷ ἀνῆκεν ἀδιαφιλονεικῶς. Μεγίστη χαρὰ ἀνεκοῦφιζε τὰ στήθη του. Οὐτὲ φόβοι, οὐτὲ ἀβεβαιότητες τοῦ λοιποῦ.

Τὰ πάντα εἶχον τελειώσει.

Ὀλίγας στιγμὰς ἔτι καὶ θὰ ἀνεχώρουν, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐν τῇ ταχυδρομικῇ αὐτῶν ἀμάξῃ, ἐγκαταλίποντες τὸν ἀπέλπιδα ἐκεῖνον, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων τόπον, ὅπως φθάσωσιν εἰς ἄλλον ἥρεμον, εὐδαίμονα, τερπνότατον, εἰς τὰς ὀχθὰς κυανῆς λίμνης καὶ ἐν μέσῳ λεμονεῶν καὶ ἀνθέων!

Οὔτε τύψεις συνειδότος οὔτε ζοφεραὶ σκέψεις τοῦ λοιποῦ!

Ὁ ἔρωας μόνον μετὰ ἀξιολατρεύτου, μεθυστικοῦ πλάσματος, ὠραίου, μέχρι σκοτοδίνης, καὶ ὅπερ ἡ εὐγνώμοσύνη θὰ συνέδεε πρὸς αὐτὸν στερεότερον τοῦ δεσμοῦ τῶν νόμων.

Ὁ κόσμος ὅλος δὲν θὰ τοῖς ἀνῆκε;

Διὰ τῆς μεγίστης τῶν Τανναί περιουσίας, δὲν ἦσαν ἀπανταχοῦ ἐν τῷ οἴκῳ αὐ-

τῶν καὶ κύριοι! Τί ἡδύναντο νὰ φοβηθῶσι;

Μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην διέβησαν τὸν νάρθηκα τοῦ σχεδὸν ἐρήμου παρεκκλησίου. Ἡ Σολάνζη ἐρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μαρκησίου. Αἶφνης θόρυβος παραδόξος ἠκούσθη.

Ὡμοιάζε πρὸς ποδοβολητὸν ἵππων ἐν τῇ παρόδῳ, θόρυβος ὑπόκωφος καὶ ρυθμικὸς βημάτων, τριγμὸς τροχῶν μετὰ κλαγγίσματος σιδήρων ἐπὶ τοῦ σκληρυθέντος ἐκ τοῦ πάγου ἐδάφους.

Ὁ θόρυβος οὗτος ἐπλησίαζεν, εἴτα ἀνεμίχθησαν αὐτῷ κραυγαὶ διασταυρούμεναι πανταχόθεν, ὡς οἱ κρωγμοὶ τῶν κοράκων περὶ πτώματος, καὶ λέξεις τραχεῖαι ξεσχιζούσαι τὰ ὦτα.

Τεταραγμένος ὁ Ὀλιβιέρους ἐσταμάτησε βήματ' αἰνὰ μακρὰν τῆς ἐξω θύρας.

Οἱ Φαρζεάς καὶ οἱ καλλιεργηταί, οἵτινες τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς μάρτυρες, ἔστησαν ἀκίνητοι ὀπισθεν αὐτοῦ.

Τότε δύο ἵπποις ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς ἀνοίγματος τοῦ προνάου, ὀδηγούμενοι ὑπὸ ἐπαίτου, ὅστις ἐδείκνυνεν αὐτοῖς τὸν μαρκήσιον διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἦτο ὁ βουκόλος, ὅστις ἐξετέλει τὰς παραγγελίας του.

Οἱ ἵπποις τὸν παρέλαβον ὡς ὀδηγόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ ψυχὴ μου, πεπυρωμένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, προσπαθεῖ νὰ πλάσῃ πτέρυγας, νὰ πετασθῇ καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν ταύτην, καὶ νὰ καύσῃ ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἐνέχει τὸ μεμολυσμένον.

Ἡ ζωὴ μου, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, εἶνε διαρκῆς ἀγών. Δὲν ἤξεύρω διατί τὸ κακὸν ὅπερ ὑποφέρω δὲν μὲ καθιστᾷ παράφρονα. Μόλις τρώγω, μόλις κοιμῶμαι. Ἐὰν ὁ ὕπνος βαρύνει τὰ βλέφαρά μου, ἐξυπνῶ τεταραγμένος νομίζων ὅτι παρευρίσκειται πολεμῶν ἐν μάχαις ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἀγγέλων. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ τοῦ φωτός πρὸς τὰ σκότη, ἐγὼ πολέμῳ ὑπὲρ τοῦ φωτός. Ἀλλ' ἐνίοτε νομίζω ὅτι αὐτομολῶ πρὸς τὸν ἐχθρόν, ὅτι εἶμαι ἄτιμος λιποτάκτης, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ ἀετοῦ τῆς Πάτμου, λέγουσαν «καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τὸ σκότος ὑπὲρ τὸ φῶς», καὶ τότε πληροῦμαι τρόμου, καὶ νομίζω ἐμαυτὸν ἀπωλεσθέντα.

Δὲν μοὶ μένει ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ ἡ φυγὴ. Ἐὰν εἰς τὰς ἐναπομενούσας ἔτι ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ πατήρ μου δὲν μοὶ διδῇ τὴν ἀδειάν του, καὶ δὲν ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ, δραπετεύω ὡς κλέπτης.

Ἀπέρχομαι χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπω.

* *

23 Μαΐου.

Εἶμαι εἰς ποταπὸς σκώληξ καὶ οὐχὶ ἀνὴρ. Εἶμαι τὸ βδέλυγμα καὶ τὸ ἐξοδὲ-

νημα τῆς ἀνθρωπότητος· εἶμαι εἰς ὑποκριτής.

Θλίψεις θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ χεῖμαρρος ἀδικίας μὲ συνετάραξεν.

Ἐντρέπομαι νὰ σὰς γράφω, καὶ ὁμως σὰς γράφω. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐξομολογήθω τὰ πάντα.

Εἶμαι ἀδιόρθωτος. Μακρὰν τοῦ νὰ παύσω νὰ πορεύωμαι παρὰ τῇ Πεπίτῃ. ὑπάγω ἐνωρίτερον καθ' ἐσπέραν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ δαίμονες μὲ σύρουσιν ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ μὲ φέρουσιν ἐκεῖ χωρὶς νὰ θέλω.

Εὐτυχῶς, δὲν εὗρισκα ποτὲ μόνην τὴν Πεπίταν. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὴν εὗρισκον μόνην. Σχεδὸν πάντοτε μὲ προλαμβάνει ὁ ἐξαίρετος πατήρ Ἐπίτροπος, ὅστις ἀποδίδει τὴν φιλίαν μας εἰς τὴν ὁμοιότητα τῶν εὐσεβῶν μας πράξεων καὶ στηρίζει αὐτὴν ἐπὶ τῆς εὐλαβείας, ὡς τὴν ἀνωτάτην φιλίαν, ἣν αὐτὸς ἐξασκεῖ.

Ἡ πρόοδος τοῦ πάθους μου εἶνε ταχεῖα. Ὡς ὁ λίθος, ὅστις ριπτόμενος ἐκ τῶν ἄνω αὐξάνει τὴν ταχύτητά του ἐν τῇ πτώσει του, οὕτως εὗρίσκειται νῦν καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Ὅταν ἡ Πεπίτα καὶ ἐγὼ τείνομεν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, δὲν συμβαίνει πλέον ὅ,τι εἰς τὴν ἀρχήν. Ἀμφότεροι καταβάλλομεν προσπάθειάς θελήσεως, καὶ μεταβιβάζομεν ἀλλήλοις, διὰ τῶν συσφιγγομένων χειρῶν ὅλους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μας.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι, διαβολικὴ συνεργεία, κάμνομεν μετάγγισιν καὶ τοῦ λεπτοτέρου μέρους τοῦ αἱματός μου. Αὐτὴ θὰ αἰσθάνεται νὰ κυκλοφορῇ ἡ ζωὴ μου εἰς τὰς φλέβας τῆς, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς μου. Ἐὰν μένω πλησίον τῆς, τὴν ἀγαπῶ· ἐὰν μακρὰν, τὴν μισῶ. Ἡ θεὰ τῆς, ἡ παρουσία τῆς, μοὶ ἐμπνέουσιν ἔρωτα, μὲ ἐλκύουσι, μὲ καθυποτάττουσι μετὰ γλυκύτητος, μοὶ ἐπιβάλλουσι γλυκύτατον ζυγόν.

Ἡ ἀνάμνησίς τῆς μὲ φονεύει. Ὁνειρευόμενος αὐτὴν, τὴν βλέπω ὡς νὰ μοὶ κόπῃ τὸν λαιμόν, ὅπως ἡ Τουδίθ τὸν τοῦ Ἀσσυρίου ἀρχηγοῦ, ἢ ὅτι μοὶ διαπερᾷ τὸ στήθος δι' ἡλου, ὡς ἡ Ζαχὴλ τὸ τοῦ Σίσαρα, ἀλλὰ συγχρόνως, ὅταν εὗρίσκωμαι παρ' αὐτῇ, μοὶ φαίνεται ὡς ἡ σύζυγος τοῦ ἄσματος τῶν ἁσμάτων, καὶ καλῶ αὐτὴν ἐνδουμάχως, καὶ τὴν εὐλογῶ, καὶ θεωρῶ αὐτὴν πηγὴν ἐσφραγισμένην, κῆπον κεκλεισμένον, ἄνθος τῆς κοιλάδος, λείριον τῶν ἀγρῶν, περιστεράν μου καὶ ἀδελφὴν μου.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ δὲν δύναμαι. Τὴν μισῶ καὶ σχεδὸν τὴν λατρεύω.

Τὸ πνεῦμά τῆς εἰσδύει ἐν ἐμοί, ὅταν τὴν βλέπω, καὶ μὲ κατέχει, καὶ μὲ ταπεινοῖ.

Καθ' ἐκάστην νύκτα ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας τῆς λέγων: «Αὐτὴ ἡ ἐσπέρα ἔσται ἡ τελευταία καθ' ἣν ἔρχομαι ἐδῶ!»

Καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἐπανερχομαι πάλιν.

Ὅταν ὁμιλῇ καὶ ἴσταμαι παρ' αὐτῇ,